

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.333 van 4 november 1999
in de zaak A. 56.474/VII-12.459.**

In zake : 1. Roger VAN CAUWENBERGE,
wonende te ZOTTEGEM,
Ten Ede 148,
2. Etienne DE MAESENEER,
wonende te ZOTTEGEM,
Ten Ede 144,
3. Robert DE MEERSMAN,
wonende te ZOTTEGEM,
Klein Holland 5,
4. Christian VERSTICHELEN,
wonende te ZOTTEGEM,
Klein Holland 3,
5. Stephan BAUWENS,
wonende te ZOTTEGEM,
Klein Holland 1,
6. Adrien HAUSTRAETE,
wonende te ZOTTEGEM,
Ten Ede 156.

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

tussenkommende partij :

Patrick HAUSTRAETE,
wonende te ZOTTEGEM,
Ten Ede 160.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Roger VAN CAUWENBERGE, Etienne DE MAESENEER, Robert DE MEERSMAN, Christian VERSTICHELEN, Stephan BAUWENS en Adrien HAUSTRAETE op 16 februari 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 16 december 1993 waarbij het beroep van Patrick HAUSTRAETE tegen het besluit van het college

van burgemeester en schepenen van de stad Zottegem van 21 mei 1991 gegrond wordt verklaard en waarbij hem vergunning wordt gegeven om te Zottegem, Ten Ede, nr. 160 een landbouwbedrijf te exploiteren met een kweekvarkensstal voor in totaal 120 zeugen, stallen voor maximum 100 stuks rundvee, twee krachtvoedersilo's en een sleufsilo voor 100 ton maïs;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 26 september 1994;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1994 die de tussenkomst van Patrick HAUSTRAETE toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 8 maart 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekers;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor verzoekers, van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de

verwerende partij, en van Advocaat K. D'HONDT, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 1 maart 1990 dient de tussenkomende partij, Patrick HAUSTRAETE, bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Zottegem een vergunningsaanvraag klasse 2 (ARAB) in met als voorwerp de uitbreiding tot een inrichting voor het houden van 120 zeugen waarvan 30 kweekzeugen, en 100 stuks rundvee, gelegen te Zottegem, Ten Ede 108, gekadaastreerd aldaar 8ste afdeling, sectie C, nr. 873 m.

De aanvraag wordt bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Zottegem van 11 mei 1991 geweigerd.

1.2. Met een schrijven van 23 mei 1991 tekent de tussenkomende partij tegen deze weigeringsbeslissing administratief beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- gezondheidsinspectie op 23 augustus 1991 : gunstig;
- bestuur leefmilieu Oost-Vlaanderen op 19 maart 1992 : gunstig;
- provinciale dienst leefmilieu op 22 juni 1993 en 10 november 1991 : gunstig.

1.3. Met het thans bestreden besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 16 december 1993 wordt het beroep van de tussenkomende partij gegrond verklaard.

Dit besluit wordt als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem gelegen is in een 50 m woongebied met landelijk karakter daarna agrarisch gebied, waarvoor de artikelen 6.1.2.2. en 11.4.1. van het K.B. van 28.12.1972 inzake de gewestplannen van toepassing zijn;

Overwegende dat het dichtstbijgelegen woongebied zich op minstens 300 m afstand van de exploitatie bevindt; dat de onmiddellijke omgeving matig bebouwd is; dat binnen een straal van 50 m rond de perceelsgrenzen een achttal woningen gelegen zijn;

Overwegende dat uit het verslag dd. 11 mei 1990 van de RUG - Faculteit van de Landbouwwetenschappen Onderzoekcentrum voor Boerderijbouwkunde omtrent de chemische analyse van de lucht in en rond het kwestieus varkensbedrijf blijkt dat op 50 en 100 m van de stal HAUSTRAETE (in de windrichting) geen geurhinder door zwavelpolluenten optreedt;

Overwegende dat tijdens het onderzoek ter plaatse door de bevoegde technische ambtenaren geen noemenswaardige geurhinder is vastgesteld; dat de exploitant voor de afvoer van de bedrijfsmest over $\pm$ 30 ha landbouwgronden in eigen beheer zou beschikken hetgeen ruimschoots volstaat voor de afvoer en de verspreiding zonder normoverschrijding;

Overwegende dat het hier een relatief kleine uitbreiding betreft waarvoor een nieuwe en moderne stal is gebouwd in het agrarisch gebied; dat kan aangenomen worden dat de modernisering van het bedrijf de eventuele hinder zal doen afnemen;

Overwegende dat door het College van Burgemeester en Schepenen op 12.02.1990 bouwvergunning is verleend voor het bouwen van een zeugenstal;

Overwegende dat gelet op wat voorafgaat kan gesteld worden dat de inrichting zonder overmatige hinder voor de buurt kan geëxploiteerd worden en het beroep derhalve kan ingewilligd worden";

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel doen gelden dat in het vergunningsdossier de dossiers op naam van de tussenkomende partij (zoon) Patrick HAUSTRAETE en van (vader) Robert HAUSTRAETE systematisch worden verward, dat alzo artikel 4 van de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar Patrick HAUSTRAETE, wonende Ten Ede 160, terwijl deze op nr. 120 woont en vader Robert HAUSTRAETE op nr. 160, en dat de naamsverwarring wordt toegepast om te verdoezelen dat de inrichting via een integrator-veevoederbedrijf wordt gevoerd hetgeen blijkt uit het feit dat de architect van de kwestieuze varkensstal uit Aalter afkomstig is; dat, voorts, zij nog betogen dat verschillende kadastrale gegevens worden vermeld zodat het onduidelijk is welke percelen worden vergund en dat vermits de beroeps-procedure enkel betrekking heeft op een deel van de exploitatiezetel (uitbreiding met een stal op perceel 873 m) het bestreden besluit niet strookt met de werkelijkheid daar er zich ook stallen buiten nr. 873 m bevinden en het besluit blijkbaar de gehele exploitatiezetel beoogt;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"In de vergunningsaanvraag van 01.03.1990 vermeldt de heer HAUSTRAETE Patrick, Ten Ede 90 (nieuw huisnummer : 120) als adres en Ten Ede 108 (nieuw huisnummer 160) als adres van de exploitatie.

Volgens AMINAL-Bestuur Milieuvergunningen (dd. 19.03.1992) situeert zich zowel het adres van de aanvrager als het adres van de exploitatiezetel te Ten Ede 160. De adressen opgegeven door AMINAL werden als dusdanig overgenomen in het aangevochten besluit dd. 16/12/1993. Volgens verzoeker woont exploitant te Ten Ede 120.

Zoals in de vergunningsaanvraag wordt in het bestreden besluit dd. 16.12.1993 als kadastrale nummering 6e Afd. - Sie C nr. 873m opgegeven.

Onafgezien van de vraag of de kadastrale gegevens en het adres van de exploitant al dan niet

overeenstemmen met de werkelijkheid moet de Bestendige Deputatie vaststellen dat het landbouwbedrijf van de heer HAUSTRAETE Patrick een bestaande inrichting betreft ondergebracht in bestaande gebouwen. De bij het dossier gevoegde plannen verschaffen eenduidigheid over de situering van het bedrijf. Het adres van de exploitatiezetel staat vast en wordt niet betwist door de verzoeker. Aldus is de inrichting voldoende geïdentificeerd en duidelijk te onderscheiden van andere inrichtingen.

Mede gelet op het voorgaande kunnen eventuele onjuistheden inzake de kadastrale gegevens moeilijk een schending van een substantiële vormvereiste uitmaken";

2.1.3. Overwegende dat verzoekers in essentie repliceren dat onjuistheden in de aanduiding van de kadastrale gegevens wel degelijk een schending van een substantiële vormvereiste kunnen uitmaken, vermits de milieuvergunning de grond of de plaats en niet de persoon van de aanvrager volgt, dat de diverse instanties advies hebben gegeven op basis van de kadastrale gegevens, dat, als blijkt dat die gegevens niet juist zijn, er geen vergunning had mogen worden gegeven, dat de verwerende partij met de bestreden beslissing die onjuistheden had moeten vaststellen en de vergunning op die basis had moeten weigeren, dat indien de gegevens niet correct zijn er alsdan een vergunning is gegeven voor exploitaties op andere percelen dan deze waarop de werkelijke aanvraag betrekking had;

2.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in essentie betoogt dat in de bestreden beslissing en in de beslissing in eerste aanleg telkens de tussenkomende partij Patrick HAUSTRAETE en niet Robert HAUSTRAETE wordt vermeld, dat uit de stukken ook duidelijk blijkt dat de vergunning betrekking heeft op de inrichting te Ten Ede 160 (oud nr. 108) en dat de tussenkomende partij woont te Ten Ede 120 (oud nr. 90), dat uit de door de tussenkomende partij bijgebrachte stukken blijkt dat zij zelf exploiteert en dat het niet om een exploitatie via een integrator-veebedrijf gaat, dat het een raadsel is

wat de woonplaats van de architect daarmee te maken heeft, dat het belang van de kadastrale gegevens relatief is nu onder het Vlareem I enkel voor vergunningsaanvragen van klasse 1 een uittreksel uit het kadastrale plan moet worden bijgevoegd en nu voor klasse 2 de vermelding van het adres van de inrichting volstaat, dat over dat adres geen enkele twijfel bestaat;

2.1.5. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in de vergunningsaanvraag, in de uitgebrachte adviezen en in de bestreden beslissing steeds de huidige tussenkomende partij als vergunningsaanvrager wordt vermeld en dat van Robert HAUSTRAETE geen melding wordt gemaakt; dat, voorts, als adres van de exploitatie steeds Ten Ede 108 wordt vermeld zodat dienaangaande geen enkele verwarring kan bestaan; dat overigens verzoekers ook zeer goed blijken te weten welk het voorwerp van de kwestieuze vergunning is; dat, tenslotte, zowel de vergunningsaanvraag als de beslissing in eerste aanleg als de thans bestreden beslissing het perceel gelegen sectie C, nr. 873 m vermelden; dat dienvolgens het middel op alle punten feitelijke grondslag mist;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers het tweede middel als volgt formuleren :

"Het beroep ingesteld door de heer HAUSTRAETE Patrick is onontvankelijk. Immers blijkt uit geen enkele melding dat de heer P. HAUSTRAETE de vergunning heeft overgenomen.

Derhalve is P. HAUSTRAETE geen vergunningshouder en kon hij derhalve geen beroep aantekenen tegen het besluit van 21 mei 1991 van het college van burgemeester en schepenen";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt :

"Het college van burgemeester en schepenen weigerde op 21/05/1991 de aanvraag van de heer HAUSTRAETE

Patrick. Vanzelfsprekend beschikt de aanvrager over het vereiste belang om beroep in te stellen";

2.2.3. Overwegende dat verzoekers in de memorie van wederantwoord er in essentie aan toevoegen dat de oorspronkelijke vergunning bij wijze van aktename van 9 mei 1978 gegeven werd aan Robert HAUSTRAETE, dat bij overname hiervan melding had moeten worden gedaan, dat aangezien dit niet is gebeurd, de vergunning tot uitbreiding nooit aan de tussenkomen de partij kon worden gegeven en deze tegen de weigering in eerste aanleg geen beroep kon aantekenen;

2.2.4. Overwegende dat de tussenkomen de partij van haar kant doet gelden dat zij de vergunningsaanvrager is en dus ook beroep mag aantekenen tegen de weigering in eerste aanleg, dat de verplichting om melding te maken van een overname pas door Vlarem I is ingevoerd, dat onder het ARAB rechtspraak en rechtsleer stelden dat vergunningen onpersoonlijk zijn, zodat de nieuwe uitbater gebruik kon maken van de vergunning voor dezelfde inrichting op naam van de vroegere uitbater; dat zij nog opmerkt dat verzoekers zelf stellen dat de milieuvergunning de grond volgt en niet de persoon;

2.2.5. Overwegende dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de tussenkomen de partij de werkelijke exploitant van de inrichting is en dat hij de vergunningsaanvraag heeft ingediend die in eerste aanleg werd afgewezen; dat dienvolgens hij met toepassing van artikel 13 van het ARAB gerechtigd was tegen de in eerste aanleg verleende weigering administratief beroep in te stellen; dat het nalaten van de melding van de overname niet leidt tot het verlies van de hoedanigheid of het belang van de overname om een vergunning aan te vragen of een weigeringsbeslissing aan te vechten; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekers in het derde middel in essentie doen gelden dat het niet-vermelden van het aktenamebesluit van 15 april 1991 in de beslissing in eerste aanleg van 21 mei 1991 de rechtsgeldigheid hiervan ondergraaft en derhalve als nietig moet worden beschouwd; dat, dienvolgens, naar hun oordeel de vergunningsaanvraag voor de uitbreiding dus ook als "automatisch" geweigerd moet worden beschouwd;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het besluit van 21 mei 1991 van het college van burgemeester en schepenen geen voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep zodat het middel ongegrond is;

2.3.3. Overwegende dat verzoekers er in hoofdzaak aan toevoegen dat de beslissing in eerste aanleg van het college van burgemeester en schepenen van 21 mei 1991 de unieke basis is van de procedure, dat de huidige tussenkomenende partij er beroep tegen heeft aangetekend, en dat aldus zij het voorwerp uitmaakt van het huidige annulatieberoep;

2.3.4. Overwegende dat de tussenkomenende partij doet gelden dat een eventuele onregelmatigheid betreffende een beslissing in eerste aanleg niet dienstig kan worden aangevoerd tegen een beslissing in tweede aanleg en dat geen enkele rechtsregel wordt aangehaald die voorschrijft dat een besluit inzake uitbreiding van een inrichting moet verwijzen naar eventuele vroegere aktenames;

2.3.5. Overwegende dat het middel onontvankelijk is waar het is gericht tegen de in eerste aanleg genomen beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige annulatieberoep; dat, voorts, geen wettelijke bepaling voorhanden is en dat verzoekers er ook geen aanhalen, waaruit zou volgen dat een eventuele gebrek-

kige verwijzing in de beslissing in eerste aanleg zou moeten leiden tot "een automatische weigering" van de vergunning in tweede aanleg, a fortiori niet nu deze laatste wel degelijk de kwestieuze aktename vermeldt;

2.4.1. Overwegende dat verzoekers een vierde middel als volgt ontwikkelen :

De thans bestreden beslissing is op meerdere punten strijdig met de beslissing van de bestendige deputatie van 4 november 1993 :

- de bestreden beslissing heft het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 15 april 1991 nogmaals op alhoewel dit al op 4 november 1993 was opgeheven en dus niet meer bestond;
- de beslissing van 4 november 1993 weigert de vergunning voor de uitbreiding met 55 varkens en 30 runderen, terwijl de bestreden beslissing die uitbreiding wel toestaat;
- de bestreden beslissing vergunt 2 krachtvoedersilo's en een sleufsilos voor 100 ton maïs, alhoewel die op geen enkel ogenblik werden aangevraagd door de tussenkomende partij. Verzoekers hebben er geen bezwaar tegen kunnen indienen omdat het hun niet bekend was;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

- de bestreden beslissing heft de aktename van 15 april 1991 op, de beslissing van de bestendige deputatie van 4 november 1993 heft de aktename van 17 mei 1993 op : dit zijn wel degelijk verschillende aktes;
- de beslissing van 4 november 1993 weigert de uitbreiding enkel omdat ten onrechte de verkorte meldingsprocedure was gevolgd; de bestreden beslissing geeft de vergunning nadat de normale vergunningsprocedure is gevolgd;

- de toevoeging van de 2 krachtvoedersilo's en de sleufsilos is te beschouwen als een nadere en correcte omschrijving van de inrichting volgens de toepasselijke rubrieken. Die aanpassing had geen invloed op het openbaar onderzoek. Het betrof de exploitatie van een bestaande inrichting, als geheel en met silos door verzoekers gekend. Ingevolge de uitgebrachte adviezen vond de verwerende partij de heromschrijving nuttig;

2.4.3. Overwegende dat verzoekers repliceren dat de verwerende partij als beroepsinstantie geen vergunningsaanvraag kan aanpassen en uitbreiden met vergunningsplichtige zaken; dat zij betogen dat het gaat om specifiek hinderlijke voedersilo's en dat zij desbetreffend nooit enige inspraak hebben gehad tijdens het openbaar onderzoek;

2.4.4. Overwegende dat de tussenkomenende partij doet gelden dat de beslissing van 4 november 1993 niet de aktename van 15 april 1991 opheft, dat zelfs als dat een tweede maal zou zijn gebeurd, dat dan nog geen tegenstrijdigheid zou opleveren, dat er ook geen tegenstrijdigheid is tussen de weigeringsbeslissing van 4 november 1993 en de vergunningsbeslissing van 16 december 1993, dat op 4 november 1993 enkel vastgesteld werd dat geen aktename mogelijk is en dat pas later met de bestreden beslissing de uitspraak volgde over de (gewone) vergunningsaanvraag; dat wat de 2 krachtvoedersilo's en de sleufsilos betreft zij opmerkt dat geen vergunning nodig was, zodat er geen sprake kan zijn van een inspraakprocedure die over het hoofd werd gezien;

2.4.5. Overwegende dat uit een eenvoudige lezing van de stukken blijkt dat artikel 3 van de bestreden beslissing de besluiten van het college van burgemeester en schepenen van de stad Zottegem van 15 april 1991 en van 21 mei 1993 opheft, terwijl artikel 1 van de beslissing van de bestendige deputatie van 4 november 1993 het besluit van datzelfde college van 17 mei 1993 opheft; dat de grief aldus feitelijke grondslag mist; dat overigens niet valt in te zien welke invloed deze kwestie kan hebben op de vergunningsbeslissing; dat, wat de beweerde tegenstrijdigheid tussen de genoemde beslissing van 4 november 1993 en de bestreden beslissing betreft, wordt vastgesteld dat eerstgenoemde beslissing een aktename van het schepencollege opheft louter om reden dat het eigenlijk een aanvraag voor een uitbreiding betrof waarvoor de vereenvoudigde meldings-procedure dus niet kon worden gevolgd, terwijl de thans bestreden beslissing precies uitspraak ten gronde doet over de "gewone" vergunningsaanvraag voor de uitbreiding van de inrichting; dat geen tegenstrijdigheid kan worden ontwaard tussen een negatieve beslissing om reden dat een verkeerde procedure werd gevolgd en een latere positieve beslissing ten gronde wanneer de juiste procedure wel werd gevolgd; dat wat de grief in verband met de voeder- en sleufsilos betreft, de vaststelling volstaat dat deze niet vergunningsplichtig zijn; dat het middel in geen enkel opzicht gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoekers als vijfde middel aanvoeren wat volgt :

"6. Wat betreft de te verwachten geurhinder verschillen de besluiten van 16 december 1993 en dit van 4 november 1993 fundamenteel van mekaar en zijn ze tegenstrijdig.

In het besluit van 4 november 1993 wordt gesteld :
Overwegende dat om deze redenen deze verandering principieel een bijkomend risico inhoudt en een vergunningsaanvraag noodzakelijk is.

In het besluit van 16 december 1993 worden deze bijkomende risico's als onbestaande beschouwd. Dit is toch onlogisch.

In het besluit van 16 december 1993 wordt evenmin gewag gemaakt van het deels ongunstig advies voor de uitbreiding met varkens dd. 30 augustus 1993 van de Vlaamse Landmaatschappij en wordt enkel nog verwezen naar het gunstig advies van Aminal-Bestuur Milieuvergunningen.

De overwegingen dienen derhalve als niet objectief betiteld te worden aangezien enkel die overwegingen worden overgenomen die het weigeringsbesluit van 4 november 1993 plots ombuigen tot een positief besluit zonder dat de eerdere weigering wordt opgeheven terzake ontbreekt iedere motivatie.

7. Tevens is het duidelijk dat er grote twijfel bestaat over de bedoeling van de exploitant om alle varkens effectief buiten 650 m achter de rooilijn te houden.

Dit blijkt uit geen enkel document.

Er wordt derhalve bewust misleidende argumentatie aangebracht om de hinder te minimaliseren.

In het besluit van 16 december 1993 wordt immers geen enkele restrictief weerhouden zodat de exploitatie de volle vrijheid behoudt om de varkens te lokaliseren.

8. De milieuhinder voor de woonwijk is duidelijk.

- het bedrijf is wel degelijk ingeplant in de woonwijk;
- uit de bouwaanvraag (20.11.1989) blijkt dat het perceel in de woonkern is gelegen.

Er is derhalve geen sprake van een woonvrije omgeving.

- de petitie lijst geeft aan dat er in de directe omgeving wel degelijk direct betrokken woningen zijn;
- wat betreft het verslag van de gezondheidsinspecteurs (dd. 4/1/91) wordt er helemaal geen rekening gehouden met de inmiddels bewezen nefaste kwaliteitsinvloeden op het grondwater (bewoners in de omgeving gebruiken nog putwater) en het feit dat Zottegem tot de grijze gemeenten behoort inzake overbemesting;
- tegen de reukhinder werden door verzoekers reeds meerdere klachten ingediend bij de lokale autoriteiten.

Een eenmalige vaststelling kan hiertegen niet optornen";

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie volgend verweer aanvoert :

- De verwerende partij weigert de aanvraag in haar besluit van 4 november 1993 niet omwille van geurhinder maar louter om procedurele redenen.

In de thans bestreden beslissing evalueert zij de milieuhygiënische aspecten en komt overeenkomstig de uitgebrachte adviezen tot de conclusie dat eventuele geurhinder tot een aanvaardbaar niveau is beperkt.

Hier schuilt geen tegenstrijdigheid in.

- De bestreden beslissing overweegt dat de inrichting zonder overmatige hinder kan worden geëxploiteerd en steunt zich daartoe op de adviezen van de gezondheidsinspectie, het bestuur milieuvergunningen en de provinciale dienst voor het leefmilieu, die alle gunstig adviseerden;

2.5.3. Overwegende dat verzoekers repliceren dat de inrichting zich bevindt in een woonzone, zelfs een woonkern en dat het niet gaat om een woonvrije omgeving, zoals bepaalde adviezen stellen, dat zij al vaak bij de bevoegde instanties bezwaar hebben ingediend wegens geurhinder en dat geen rekening wordt gehouden met de invloed op de kwaliteit van het grondwater noch met het feit dat de stad Zottegem een grijze gemeente is in het kader van het meststoffendecreet;

2.5.4. Overwegende dat de tussenkomenende partij wat het vijfde middel betreft doet gelden wat volgt :

- Bij de vergelijking van de beslissingen van de verwerende partij zien verzoekers weer niet in dat deze een verschillend voorwerp hebben, te weten die van 4 november 1993 een aktename van melding en de thans bestreden beslissing een eigenlijke vergunningsaanvraag.

Op 4 november 1993 heeft de verwerende partij geoordeeld dat een aktename niet kon omdat de gevraagde verandering een bijkomend risico inhoudt dat

moet worden beoordeeld in het kader van een vergunningsaanvraag.

Zij spreekt zich daarbij niet uit over de effectieve aanwezigheid van onaanvaardbare hinder.

Voor de thans bestreden beslissing van 16 december 1993 onderzoekt zij de aanwezigheid van eventuele risico's wel en besluit zij dat die risico's als onbestaande moeten worden beschouwd.

Daarin ligt geen tegenstrijdigheid.

- Ook het punt betreffende de afstand van de varkensstallen tot de rooilijn heeft betrekking op de feitelijke toedracht van de zaak, met name of er al dan niet overdreven milieuhinder aanwezig is.

Het antwoord op die vraag behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de vergunninggevende overheid, in casu de verwerende partij.

In ieder geval gebeurt de exploitatie van de nieuwe stal buiten de eerste 50 m achter de rooilijn en dus in agrarisch gebied, niet in woongebied met landelijk karakter.

2.5.5.1. Overwegende dat, zoals reeds bij de bespreking van het vierde middel gesteld, de beslissing van 4 november 1993 enkel de opheffing van een aktename inhoudt om reden dat de vereenvoudigde meldingsprocedure niet mocht worden gevolgd; dat in die beslissing de verwerende partij zich geenszins heeft uitgesproken over het al dan niet bestaan van onaanvaardbare hinder; dat van een tegenstrijdigheid tussen die beslissing en de bestredene op het vlak van de hinderaspecten dan ook geen sprake kan zijn;

2.5.5.2. Overwegende dat het advies van de Vlaamse Landmaatschappij van 30 augustus 1993 niet werd uitgebracht binnen het raam van de beroepsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid; dat dienvolgens in

het bestreden besluit daar geen gewag moest worden van gemaakt;

2.5.5.3. Overwegende dat in het administratief dossier nergens een afstand terug te vinden is van 650 m tussen de vergunde varkensstal en de rooilijn; dat verzoekers noch in het verzoekschrift, noch in hun memories daaromtrent enige verduidelijking verschaffen; dat wordt vastgesteld dat het inplantingsplan dat bij de vergunningsaanvraag is gevoegd duidelijk aangeeft dat de varkensstallen zich meer dan 50 m achter de rooilijn bevinden en aldus in agrarisch gebied;

2.5.5.4. Overwegende dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de inrichting is gelegen in een "woonvrije" omgeving; dat, integendeel, wordt gesteld dat "binnen een straal van 50 m rond de perceelsgrenzen een achttal woningen gelegen zijn";

2.5.5.5. Overwegende dat verzoekers geen enkel bewijs bijbrengen waaruit kan blijken dat de invloed van de inrichting, van vrij beperkte omvang, een dermate "nefaste invloed op de kwaliteit van het grondwater" zou hebben dat een weigering van de gevraagde uitbreiding zich opdrong; dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de loutere ligging in een gemeente van een grijze zone niet van aard was om een weigering van de exploitatievergunning te verantwoorden; dat, immers, het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het gold op de dag van het bestreden besluit geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een exploitatievergunning noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning;

2.5.5.6. Overwegende dat de loutere bewering van verzoekers dat de exploitatie van de inrichting bovenmatige geurhinder zou veroorzaken die in agrarisch gebied niet moet worden getolereerd, wordt weersproken

door het verslag van 11 mei 1990 van de RUG en door het onderzoek ter plaatse door de bevoegde technische ambtenaren;

2.5.5.7. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat verzoekers hun zesde middel als volgt formuleren :

"Ook de waarde van de omgevende eigendommen wordt in belangrijke mate aangetast door de geviseerde uitbreiding";

2.6.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij terecht betogen dat de beweerde waardevermindering van de eigendommen van verzoekers in de omgeving van de inrichtingen niet relevant is voor de beoordeling van de wettigheid van een exploitatievergunning; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierentwintigduizend frank, komen ten laste van verzoekers, elk voor een zesde.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier november 1900 negenennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.